

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

X. Excisae Lindae Marianae in loco, ut haeretici religionem quoque excinderent, furcâ & patibulo in Deiparae cultores ibidem desaevierunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

CAPUT X.

In excisa Lindæ Marianæ loco, ut Hæretici religionem quoque ex-
scinderent, furcâ & patibulo, in Deiparæ cultores ibidem
desavierunt.

Quid ad istam Catholicæ pietatis religionisque,
in Deiparæ cultu, constantiam, quid ad illam in-
tra animorum sinus latentem fidei Orthodoxæ flammam,
per exortos repente ventorum turbines altius
multo latiusque se diffundentem, hæreticus furor
Audi, & obstupesce! Stupenda prorsum olim fuit, quæ
ad abolendam Christi crucifixi, Crucisque illius glori-
am, extirpandamque è Christiani populi animis
pietatem, ferebatur Judæorum Gentiliumque insa-
nia; de qua, præter Eusebium; de vita Constantini
(a) Ruffinum (b) Sozomenum (c) & alios, Breviatum
quoque Romanum v. Non. Majas. Quo enim
loco, in Calvariæ monte fixa Domini Crux fuerat,
eo illi, ad tollendum Passionis & Crucis Domini
cultum atque memoriam, collocârunt, marmoream
Veneris statuam. Quo verò loco Christus Dominus
è sepulchro gloriosus in Horto surrexerat; eo firmum
lachrum Jovis statuerunt. Denique quo idem Domi-
nus, infans aliquando vagiit; eo impuri Adonis
sive Thamuz Veneris amasii, posuerunt, signum. Pe-
tabant homines egregiè fatui, se pietati honoris
Christiano, eum in modum, itidem egregiè impo-
turos; si vel adoraturos, objectis idolis suis, à Christo
suo excluderent; vel adorantibus, cultum suorum
idolorum, etiam ad speciem quancunque afficerent.

(a) lib. 3. c. 24. (b) lib. 1. cap. 7. (c) l. 2. c. 1.

rent, Gentiles, inquit Sozomenus, qui Ecclesiam persecuti sunt, quoniam Christianam religionem delere & excindere omnibus viribus laborabant; idcirco eum locum, ingenti aggere superinjecto obruerunt. Quin etiam universo loco (tam sepulchri, unde Christus resurrexit, tum Calvaria) muro undique circumdato, eum pro suo arbitrio exornare ceperunt. Nam primam sternunt lapidibus; deinde fanum Veneris superextruunt; postremo simulachrum in eo statuunt; ad eum sane finem, ut, & qui Christum in eo loco adorarent, Venerem viderentur adorare; & temporis diuturnitate, ut homines eum locum venerarentur, veniret in oblivionem. Non longè dispar fuit Iconomachorum nostrorum sive insania, sive immanitas. Posteaquam enim subrutâ atque excisâ Lindâ, populus Catholicus, locum nihilominus pari religionis pietatisque studio accedebat, minis primùm arceri inde cæpit. Verùm cum minæ haud procederent, adjecta sunt publica edicta, & intextæ edictis mulctæ, verbera, aliaque id genus supplicia. Neque tamen his moveri potuit aut etiam debuit, illa, quæ in Catholicæ Petræ Ecclesiæ, fundata firmataque est pietas. Quò igitur se tandem verteret rabies & immanitas barbara? Ad Judæorum nempe artes atque ingenium. Eo ipso loco, quo Tilia steterat, vel certè ponè in vicina Lindæ area, infelicem statuunt arborem, ut non modò præsentibus aut propinquos inde arceret, verùm & cæteris omnibus (non sine insigni in Deum & Dei genitricem contumeliâ) extremum loci sacri horrorem & fastidium, incurreret, factum id memorant, illius ejusdem Præfecti Rastenburgensis voluntate, quia & imperio; tametsi Misenta, pro sua scilicet in

Pria-

Principes, etiam proprios observantiâ, id facinus plus quàm execrandum, Alberto Duci adscribat. Sic enim loco paulò antè citato garrit. Non modò fanum diruit, ac solo æquavit; verùm etiam, sub multa paribul, peregrinationem subditis suis illuc interdixit: hocque pane genere, inobedientes ac contumaces Idololâtras in Ducatu, quotquot ad illum locum, cultus gratiâ, deveni deprehendebantur, affecit: adeoq, suspendio puniri curavit uti *Annales* perhibent. Sed & Hennebergerus, non aliâ est in Principem quoque suum reverentiâ. Juvâ illum audire loquentem, & non Catholicorum tantùm, verùm & aliorum à fide Catholica naufragorùm, de singulari in B. V. Lindenlem (etiam dum sa cello excilo, omnia situ (qualebant) fiduciâ accipere te luculentum admittere & audire Testem. Sic enim (a) scribit. Ad Lindam, Resselium inter & Beslacum stabat *Ædicula sacra*, in qua magna exercebatur idololatria. Serenissimus Marchio Albertus, cum in Papatu etiam moreretur, peregrinationem eò, & quidem nudipes, Regimonto usque suscepit. Et haret virus illud in multis, præsertim qui vicinum Episcopatum accolunt, ita altè fixum, nequeant remittere; quin vel noctu accedant illuc, cere accendant, idolomaniamq, exerceant; et si fanum fundeversum sit, & accessus sub pana patibul: interdictus, ad que iam aliqui, suspendio, ea de causa plexi sint. Hæc de gia de Alberto Duce Prædicantes: quâ fide (namq, debita Principibus observantia non est opus discutere) ipsi ipsorum que alibi viderint. Ego vero plus hoc etiam loco de Brandeburgicâ, hoc est, de generosissimæ heroicæque Domus sanguine & in

(a) pag. 261.

dole, in Alberro, quantumvis ab Ecclesia Catholica jam degenerare, reperio, quàm ut istam sibi, à furca & infelici arbore, eo potissimum in loco, satageret laureolam demerere. Magis quocirca iterum in Ciaritiâ sententiam concedo, qui & constante hominum fama atque traditione, & illustrium testimonio viro- rum, & recentiore superioribus annis memoriâ edo- ctus, Præfectum Rastenburgensem, illius molis e- gregium facit sive Ædilem sive Architectum. Sic enim (a) scribit. *Dum hoc modo in desolata B. M. V. sacel- li area in veteratæ DEI cultus, & recepta gloriosissima Vir- ginis Mariæ veneratio, apud homines non senesceret, sed speciosus quodammodo reiuvenesceret, tulit id indignè Præfectus ille idem Rastenburgensis, qui antea ac loco sacro manus impias admovent; atque exulcerantibus animum furis præcepit rapitur ad maiorem DEO contumeliam in- ferendam, & scelestiorem Virgini DEI Genitrici inhono- rationem irrogandam. Quocirca, ut hominibus ad Ædem Lindensem confluentibus horrorem iniiceret, fugam conci- ret, & à frequentatione omnino removeret, patibulari Cruce in religiosa loci sacri area erigit, facinorosumq; hominem infelici ligno suspendit.*

Cæterum, quisquis infelicem illam arborem, eo præterit loco, plantavit, non de ligno vitæ, sed aliunde semen futuræ plantationi sumpsit. Memoran- t Hebræi, Sethum, jussu Angeli, de vetita scientiâ boni & mali Arbore, semen accepisse; illud quæ sepulti Adæ ori indidisse, ex qua succreverit Arbor; de quæ Crux Christi, per quam Adæ peccata expiaren- tur, confecta postmodum sit: decuisse enim, ut in eo- dem

(a) pag. A 7.

dem ligno, quo Adam peccaverat, Christus ad peccatum lueret atque expiaret. Sit, quicumque bulæ (de qua in Prævio Salomonis (a) Pineda) loc esse potest; jam pro fabula reputari haberi que debet, si quis illius & similium Arborum infelicium semina, è novo Evangelii prædicantici sive horti sive Paradiso sumpta, vel potius illud ipsum Evangelium, quod ipsi *verbum DEI*, proinde (juxta D. Lucæ (b) parabolam) *semen* vocare debent, si fuerit. Quàm enim copiosè, istiusmodi apud Gedani proveniant arbores Disquit. Ubiq. xxiv. affirmatum monstratum est. Illud hic minimè prætereundum est, quod præ cæteris, Hennebergerus quoque Gedani evenisse memorat. Simul enim ac Luthe Evangelium, quinque Tritonum buccinis Anno d. xxiv. Gedani personuit; ilicò flores, sive fructus Evangelii prædicantici in ipso Gedanensi foro paruerunt, Furcæ nimirum, Rotæ & Gladii. *Parvulum*, inquit ille, *& Rotæ in foro positæ sunt, & gladium dem appensus*. Ecce quàm præcoces fructus, & gemmas sibi arbores; illud Evangelii prædicantici Gedani protulit! & quidem in ipso foro; adeo Bernardus Vapovius quoque memorat, *antè rium!* An hæc porro ultra terrorem Gedani proferant, haud satis constat; videndum igitur tempore quousque tandem Lindæ sit processum.

(a) lib. 5. c. 14. (b) Luc. 8. 11. (c) pag. 92.